ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **BF shops, s.r.o.**, se sídlem náměstí Svornosti 2, Český Krumlov, zast. JUDr. Petrem Vyroubalem, advokátem se sídlem Jánský vršek 323/13, Praha 1, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 20. 8. 2014, čj. 117767-2/2014-510000-12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, čj. 11 Af 74/2014-43,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2016, čj. 11 Af 74/2014-43, **se zrušuje** a věc **se vrací** Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný zadržel v souladu s čl. 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 608/2013, o vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 (dále jen „nařízení č. 608/2013“) a § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „zákon o opatřeních“), zboží, o němž se domníval, že existuje důvodné podezření, že porušuje práva duševního vlastnictví. Zboží bylo zadrženo dne 15. 7. 2014. Proti tomu žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala námitky, které ředitel žalovaného zamítl rozhodnutím uvedeným v záhlaví (dále jen „rozhodnutí o námitkách“). Stěžovatelka rozhodnutí o námitkách napadla žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Výše uvedeným rozsudkem byla tato žaloba zamítnuta jako nedůvodná

podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proti tomuto rozsudku nyní stěžovatelka brojí kasační stížností.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku nejdříve posoudil, zda v daném věci neplatí výluka, podle které jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí předběžné povahy. Vycházel z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006-54, č. 1982/2010 Sb. NSS, a v souladu s ním posoudil, že rozhodnutí dle § 9 zákona o opatřeních není rozhodnutím předběžné povahy dle § 70 písm. b) s. ř. s. a byly tak naplněny zákonné podmínky řízení pro rozhodnutí správního soudu o věci samé.

[3] Městský soud při svém rozhodování přihlédl k charakteru rozhodnutí o zadržení zboží, které je dočasným a operativním opatřením, které má chránit trh před uvedením zboží, které je podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví. Aby institut zadržení zboží dle § 9 zákona o opatřeních mohl plnit svou funkci, je zapotřebí, aby celní orgány rozhodly v relativně krátké době. Za takové situace jim nelze klást k tíži, pokud vycházejí ze skutečností zjištěných z jejich úřední činnosti ohledně toho, že je evidováno opatření ve vztahu ke zboží podezřelému z porušování práv k duševnímu vlastnictví. Pokud by celní orgány musely v takovýchto situacích posuzovat důvodnost případné hrozby zásahu do práv třetích osob, pak by vedení evidence přijatých žádostí o vydání opatření postrádalo smysl.

[4] Z čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 nevyplývá povinnost celních orgánů zabývat se otázkou, zda jde o právo chráněné duševním vlastnictvím či nikoli. Články 3 a 6 daného nařízení se vztahují k podmínkám, za nichž má být žádost registrována. Tyto podmínky však nebyly předmětem rozhodnutí o námitkách. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žádost společnosti Prabos plus a.s. byla přijata a registrována. Pokud sporné zboží bylo dovezeno do České republiky, kde bylo předloženo s návrhem na propuštění do konkrétního režimu, bylo povinností žalovaného, aby vycházel z dostupné evidence a v ní existujícího záznamu. Postup žalovaného soud označil za souladný se smyslem a účelem dotčené právní úpravy.

[5] V případě, že by byl žalovaný povinen zabývat se v rámci kontroly zboží při jeho propuštění tím, nakolik se může jednat o zásah do práv třetího subjektu v oblasti jeho práv duševního vlastnictví, vykonával by tím činnost, která přísluší výlučně soudu v občanskoprávním řízení. Registrace žádostí o přijetí opatření je veřejnoprávním úkonem, neboť ji provádějí orgány veřejné správy a je zaměřena na předem neurčitý okruh adresátů. Naproti tomu řešení sporů plynoucích z práva duševního vlastnictví má výlučně charakter občanskoprávní. Podezření z porušování práva duševního vlastnictví jsou celní orgány oprávněny dovozovat přímo ze skutečnosti, že je evidována žádost o přijetí opatření. Evidovaná žádost spolu s včasným zadržením podezřelého zboží totiž umožňuje, aby se konkrétní subjekt soukromého práva domohl ochrany práv duševního vlastnictví v soukromém sporu před soudem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Má za to, že městský soud nesprávně posoudil namítanou povinnost celních orgánů zabývat se možností porušení práv duševního vlastnictví před zadržením zboží, u kterého bylo navrženo propuštění do volného oběhu. Žalovaný zadržel zboží stěžovatelky v rozporu s právními předpisy a bez relevantních důvodů. Nehodnotil, ač měl, zda mohlo být porušeno právo duševního vlastnictví. Své podezření vyvodil pouze z existence žádosti o přijetí opatření. Takový postup je však v rozporu se zákonem o opatřeních a s nařízením č. 608/2013. Samotná existence takové žádosti automaticky neznamená, že je dán důvod zadržení zboží, jedná se pouze o indicii. Žalovaný byl povinen vysvětlit, jak ke svému podezření došel a toto vysvětlení také srozumitelně odůvodnit, jinak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Při zadržení je tedy potřeba provést vlastní hodnocení této otázky, jedině takový postup je totiž v souladu s odst. 15 a 23 preambule nařízení č. 608/2013 a čl. 2 odst. 7, čl. 9 a čl. 17 tohoto nařízení. Navíc k posouzení takové otázky má žalovaný experty. Závěr městského soudu, že neshledal v postupu žalovaného pochybení je nesprávný a neodůvodněný.

[8] Z § 9 odst. 1 zákona o opatřeních plyne, že celní orgány mohou zboží zadržet i bez existence žádosti o přijetí opatření. Žalovaný tedy má povinnost posoudit možný zásah do práv duševního vlastnictví. Takové hodnocení však neprovedl a pouze uvedl, že mu nepřísluší hodnotit otázky autorského práva. V důsledku tohoto postupu, opíraje se o šikanózní a nekalosoutěžní žádost o přijetí opatření, žalovaný zadržel zboží, což vedlo k poškození stěžovatelky, která je v konkurenčním vztahu k žadateli o přijetí opatření.

[9] Namítla také, že v rozhodnutí žalovaného jsou logické a právní rozpory, neboť uvádí, že mu nepřísluší hodnocení autorského práva, ale na druhou stranu sděluje, že je oprávněn si udělat úsudek o podezření, zda zboží porušuje autorská práva. Pokud zákon o opatřeních a nařízení č. 608/2013 přiznávají žalovanému kompetence v oblasti práv duševního vlastnictví, musí mu přiznat i kompetenci činit si o těchto právech vlastní úsudek. Žalovaný neměl pominout právní posudky předložené stěžovatelkou a žadatelem o přijetí opatření (společnost Prabos plus a.s.).

[10] Městský soud zcela rezignoval na vyhodnocení povinností žalovaného, s právními argumenty stěžovatelky se nijak nevyrovnal a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Existenci dostatečných náznaků identifikující zboží podezřelé z porušení práva duševního vlastnictví je nutné posuzovat jak při projednávání žádosti o přijetí celního opatření, tak i při rozhodování o zadržení zboží. Výsledek rozhodovací činnosti je totiž nutné vnímat jako celek. Městský soud v rozsudku navíc zaměňuje rozhodnutí o žádosti s již přijatým opatřením celních úřadů, když se domnívá, že bylo evidováno konkrétní opatření celních úřadů.

[11] Pokud ředitel žalovaného i městský soud argumentují tím, že při zadržení zboží není dostatek času vyhodnocovat, zda autorské právo svědčí žadateli o přijetí patření, tak pro toto posouzení byl dostatek času při projednání žádosti o přijetí opatření, neboť čl. 9 odst. 1 nařízení č. 680/2013 stanovuje lhůtu 30 pracovních dní. Navíc z čl. 6 tohoto

nařízení vyplývá povinnost zabývat se existencí práva duševního vlastnictví při posuzování žádosti o přijetí opatření.

[12] Stěžovatelka nebyla účastníkem řízení o žádosti o přijetí opatření a nemohla se bránit proti její zjevné vadě ani se k ní vyjádřit. Nesouhlasí ani s názorem městského soudu, že registrace žádosti o přijetí opatření je veřejnoprávním úkonem. Argumentuje při tom sdělením Generálního ředitelství cel čj. 38997-4/2014-9000000-302 (dále jen „sdělení GŘC"), podle něhož celní úřad pouze přijme žádost o přijetí opatření, vůbec ji nezpochybňuje a nezkoumá tvrzení v ní uvedená. Přijetí této žádosti tak nemůže být relevantním podkladem pro osvědčení o porušení práva duševního vlastnictví.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti na podporu svých tvrzení navrhla soudu několik důkazů. V závěru pak navrhla, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kdyby se zabýval meritem věci a hodnotil, zda bylo zboží autorským dílem a zda mohlo být porušeno autorské právo, jednal by v rozporu se zákonem o opatřeních a nařízením č. 608/2013. Samotná existence celního opatření automaticky nepředpokládá zadržení zboží. S odkazem na zákonné ustanovení posoudil, že předmět autorského práva je natolik široký, že jím může být i podrážka obuvi, pokud je jedinečným výsledkem duševní činnosti autora a je vyjádřená v objektivně vnímatelné podobě. Touto otázkou se žalovaný zabýval i na straně 6 rozhodnutí o námitkách. Skutečným smyslem nařízení č. 608/2013 je identifikovat zboží podezřelé z porušování práv duševního vlastnictví a toto zboží zajistit. Závěry, které stěžovatelka vyvozuje z § 9 zákona o opatřeních a z čl. 17 a 18 nařízení č. 608/2013 nemají v této úpravě oporu. Jejich správný výklad vysvětlil na příkladu z praxe, na kterém ilustroval, jak má být postupováno při zajištění podezřelého zboží s přijatou žádostí o opatření a bez přijaté žádosti o opatření.

[15] Práva duševního vlastnictví mají těžiště v soukromoprávní oblasti, a je proto pochopitelné, že rozhodnutí o tom, jestli právo duševního vlastnictví je nebo není porušeno, rozhodují soudy a nikoliv žalovaný. Celní úřad pro Královehradecký kraj, jako určený úřad ve smyslu nařízení č. 608/2013, se při schvalování žádosti o přijetí opatření zabývá otázkou splnění náležitostí vyžadovaných tímto nařízením. S ohledem na požadavek zajištění rychlého vymáhání práv duševního vlastnictví, však již nevyžaduje důkaz autorství. Pojistku proti šikanózním žádostem o přijetí opatření poskytuje čl. 25 nařízení č. 608/2013, podle kterého je držitel rozhodnutí odpovědný za škodu způsobenou držiteli zboží, pokud je následně zjištěno, že dotyčné zboží neporušuje právo duševního vlastnictví. Připojil se také k závěrům uvedeným ve sdělení GŘC.

[16] Závěrem svého vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté

přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[18] Zdejší soud se v první řadě musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka spatřovala v tom, že se městský soud nezabýval povinností žalovaného posoudit možnost zásahu do práva duševního vlastnictví a že se nevypořádal s žalobními námitkami stěžovatelky a řádně neodůvodnil napadený rozsudek.

[19] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[20] Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 94/97 či ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II ÚS 686/02). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[21] Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

[22] Z uvedené ustálené judikatury Ústavního soudu vyšel při svém rozhodování i Nejvyšší správní soud, a to například v rozhodnutích ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52 nebo ze dne 25. 11. 2004, čj. 7 Afs 3/2003-93. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, pak k uvedené judikatuře shrnuje: „*Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména*

tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá."

[23] Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, čj. 8 Afs 73/2007-111, na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, čj. 8 Afs 73/2007-107, když judikoval myšlenku, že krajský soud (či městský soud) je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, a při tom se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[24] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud skutečně řádně nevypořádal se všemi žalobními námitkami a nevyjádřil se k navrženým důkazům. Již první kasační námitce, tj. nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto musí soud přisvědčit. Takovýmto postupem městský soud porušil § 54 odst. 2 s. ř. s., podle něhož musí rozsudek obsahovat odůvodnění, a § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jakož i právo stěžovatelky na spravedlivý proces, ve smyslu již citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08.

[25] Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že velká část žalobních námitek, rozvedená pak dále podrobně v replice k žalobě, směřovala k tomu, že žalovaný měl povinnost před zadržením zboží posoudit, zda zboží může představovat zásah do práv duševního vlastnictví třetích osob. Nestačilo pouze přihlédnout k existenci žádosti o přijetí opatření a k tomu, že zboží stěžovatelky mělo stejnou podešev jako zboží uvedené v žádosti. Bylo na místě, aby žalovaný provedl posouzení, zda vůbec může být podešev předmětem autorských práv. Na podporu svého závěru stěžovatelka předestřela podrobnou právní argumentaci odkazující na ustanovení zákona o opatřeních a nařízení č. 608/2013 a navrhla provedení několika důkazů (protokol o vydání zboží ze dne 16. 7. 2014, kupní smlouva ze dne 19. 12. 2013, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 9. 2014, čj. 4 Co 4/2014-54, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2014, čj. 23 Nc 58/2014-24, posudek JUDr. P. K., Ph.D., ve věci naplnění pojmových znaků autorského díla u podešve polobotky vyráběné společností Prabos plus a.s. ze dne 9. 7. 2014, sdělení GŘC a posudek Ing. V. Č. ze dne 29. 11. 2013). Veškerou svou argumentací a navrženými důkazy směřovala proti tomu, že se v daném případě nemohlo jednat o porušení autorského ani jakéhokoliv jiného práva duševního vlastnictví třetí osoby.

[26] Pro posouzení žaloby bylo nezbytné, aby městský soud nejprve řádně odpověděl na žalobní námitku směřující k tomu, že byl žalovaný povinen posuzovat při zadržení zboží možný zásah do práva duševního vlastnictví. S ohledem na pravidla logického uvažování by první možností pro závěr o nedůvodnosti této námitky bylo, pokud by městský soud dospěl k závěru, že žalovaný nemá vůbec povinnost posuzovat tvrzená autorská práva třetí osoby a koná jen na základě jejího tvrzení. Touto cestou se nicméně městský soud nevydal, neboť zjevně dospěl k závěru, že otázku existence autorských práv třetí osoby může žalovaný řešit maximálně ve fázi posuzování žádosti o přijetí celního

opatření, ale již ne v okamžiku rozhodování o zadržení zboží, ve kterém následně z přijatého celního opatření pouze vychází. Jedná se o druhou z logických možných odpovědí na žalobní námitku. Aby však bylo její vypořádání řádné, muselo by reagovat na námitky stěžovatelky a předestřít přiměřeně podrobnou právní argumentaci, proč má tuto povinnost pouze ve fázi posuzování žádosti o přijetí celního opatření.

[27] Městský soud k tomuto pouze uvedl, že je třeba přihlížet k dočasnému charakteru rozhodnutí žalovaného, které má chránit trh před uvedením zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví a je nutné jednat urychleně, neboť pokud by celní orgány musely v takovýchto situacích posuzovat důvodnost případné hrozby zásahu do práv třetích osob, pak by vedení evidence přijatých žádostí o vydání opatření postrádalo smysl. Nicméně k uvedenému závěru dospěl tak, že bez jakéhokoliv bližšího rozboru uvedeného ustanovení konstatoval, že z čl. 17 odst. 1 nařízení č. 608/2013 nevyplývá povinnost celních orgánů zabývat se otázkou, zda jde o právo chráněné duševním vlastnictvím či nikoli. Nevyjádřil se tedy zejména k tomu, zda tato povinnost pro celní orgány nevyplývá z jiných ustanovení, na která stěžovatelka odkazovala (zejména odst. 15 preambule, čl. 2 odst. 7 a čl. 9 nařízení č. 680/2013 a § 9 odst. 1 zákona o opatřeních). Dále se nevyjádřil k argumentaci, že žalovaný má povinnost posoudit možné porušení práva duševního vlastnictví i v situaci, kdy není evidovaná žádná žádost o přijetí opatření, a proto tuto povinnost má i za situace, kdy taková žádost evidovaná je. Nevyjádřil se ani k poukazu stěžovatelky na sdělení GŘC. Pouze konstatoval, opět bez bližšího rozboru dané problematiky, že posuzovat zásah do práv duševního vlastnictví třetích osob přísluší výlučně soudu v občanskoprávním řízení.

[28] Z uvedeného je zřejmé, že městský soud se danými otázkami v ucelené logické úvahové linii nezabýval. Pouze bez jakékoliv právní argumentace konstatoval, že otázka práva duševního vlastnictví se posuzuje při registraci žádosti o přijetí opatření. Z rozsudku však není zřejmé, jak se vypořádal s právní argumentací stěžovatelky, že se možný zásah do práva duševního vlastnictví posuzuje i ve fázi zadržení zboží. Jeho odůvodnění je ve formě pouhého konstatování. Městský soud se také nijak nezabýval tím, zda a případně jakou možnost obrany v řízení před celními orgány má subjekt, proti kterému opatření směřuje (v tomto případě stěžovatelka), neboť ten se fáze žádosti o přijetí opatření nijak neúčastní. Pokud by měla být jeho možnost obrany vyloučena, je z povahy věci nezbytné, aby byl takový závěr podrobně odůvodněn, neboť zadržením zboží dochází minimálně dočasně k omezení vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

[29] Městský soud také nereagoval na navržené důkazy. Tím zatížil své rozhodnutí další vadou. Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, ale pokud je neprovede, je povinen uvést, proč tak neučinil (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS). Jelikož napadený rozsudek takové odůvodnění neobsahuje, shledává ho Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[30] S ohledem na výše uvedenou vadu nepřezkoumatelnosti se dále Nejvyšší správní soud nemohl zabývat dalšími námitkami, neboť ty směřovaly k povinnosti žalovaného posoudit zásah do práv duševního vlastnictví před vydáním rozhodnutí o zadržení zboží a

opíraly se o důkazy, se kterými se nevypořádal městský soud. Není proto možné, aby se Nejvyšší správní soud k těmto kasačním námitkám a důkazům jakkoliv vyjadřoval.

IV. Závěr

[31] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku. V dalším řízení se tedy bude muset řádně vypořádat s tím, zda a případně kdy měl žalovaný povinnost posoudit možný zásah do práv duševního vlastnictví. Pokud jde o správný výklad nařízení č. 608/2013, je vhodné, aby se městský soud zabýval i tím, zda k němu existuje relevantní judikatura Soudního dvora Evropské unie a pokud nikoliv, aby zvážil podání předběžné otázky. Městský soud se také bude muset zabývat důkazy, které řádně nevypořádal.

[32] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení podle § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu